Den Politiske Kandestøber: *En forestilling, der glimrer i udtrykket, men falmer i indholdet*

Af Alberte Guldager

★★★☆☆☆

Foto: Emilia Therese

Holbergs komedie *Den politiske kandestøber* handler om Herman von Bremen (*Claus Riis Østergaard*), der hellere vil diskutere politik end passe sit arbejde. Hans hustru, Geske (*Malene Melsen*), forsøger at holde sammen på hverdagen, men Herman kaster sig ivrigt ud i debatter, han egentlig ikke ved meget om.

I hans Kollegium Politikus, bestående af Wilhelmine Maler (*Cecilie Gerberg*), Gert Bundtmager (*Mikkel Bay Mortensen*), Frants Parykmager (*Klaus T. Søndergaard*) og Referent Pernille (*Louise Davidsen*), brygger de på idéer og løsninger, der mest af alt lyder som højtragende ord uden praktisk forankring. Det bliver en legeplads for Hermans politiske drømme, hvor armbevægelserne fylder mere end substansen.

Ved siden af denne politiske virkelighed følger vi de to unge elskende, Engelke (*Lea Baastrup Rønne*) og Antonius (*Kristoffer Helmuth*), hvis forhold tilføjer stykket en anden tone. Deres møder og misforståelser bringer romantik og lethed ind og står som en kontrast til Hermans oppustede drømme om magt.

Da byens korrupte politikere (*Natalí Vallespir Sand og Lars Simonsen*) opdager Hermans praleri, narrer de ham til at tro, han er udnævnt til borgmester. Resultatet bliver en række absurde situationer, hvor både Herman og Geske vikles ind i et magtspil, de slet ikke er klædt på til.

Det stærkeste element i forestillingen er uden tvivl kostumerne og scenografien. Martin Erikssons scenografi giver fra første øjeblik en fornemmelse af klassisk teater med rødt tæppe, klare linjer og en velkendt, næsten højtidelig atmosfære. Kostumerne er detaljerede og veludførte, og de understøtter på fornem vis karakterernes personligheder og sociale roller. Særligt de overdrevne dragter i Kollegium Politikus skaber et visuelt univers, der både er humoristisk og præcist aftegner figurernes manglende jordforbindelse.
Et af de mest virkningsfulde greb er brugen af en drejescene, som elegant skifter mellem de forskellige rum og situationer. Drejescenen skaber bevægelse og dynamik i forestillingen og giver publikum en fornemmelse af, at handlingen hele tiden er i gang – også når figurerne mister fodfæstet i deres egne ordstrømme. Det er et flot teknisk element, der hæver det visuelle niveau og gør oplevelsen mere helstøbt.

Instruktionen forsøger flere steder at trække Holberg ind i en moderne ramme – med referencer, udtryk og spil, der peger ud over det klassiske. Men hvor scenografien er helstøbt og gennemtænkt, virker de moderne greb til tider påklistrede. I stedet for at forny teksten ender de med at skabe en ujævn tone, hvor det klassiske og det nutidige skurer mod hinanden.

Spillernes enorme fysiske komik drukner dog deres ord, og forestillingens handling og spillescener forsvinder væk i mudder og visuel larm. Forestillingens egen gemmeleg bliver pludselig aktuel for publikum, der må lede febrilsk efter manglende mening og tydelige ord. Holbergs sproglige bid, som burde være stykkets motor, går tabt i støjen.

De unge elskende, Engelke og Antonius, tilfører et pust af romantik og lethed, men deres historie får aldrig lov til for alvor at folde sig ud. Dermed mister forestillingen den kontrast, som kunne have givet den mere balance og variation.

Vi forlader teatret med en følelse af at have været underholdt – men uden at være blevet klogere. Forestillingen leverer flotte kostumer og en stemningsfuld scenografi, men taber Holbergs tekst og satiriske nerve på gulvet. Det bliver derfor en oplevelse, der glimrer i udtrykket, men falmer i indholdet.